

A TEKNŐSBÉKA

Tizenegy óra van, amikor Anna meghallja a neszezést. Fordul a kulcs a zárban, és felhangzik az ismerős, halk dudorászás. Anna felkapcsolja az előszobában a villanyt. Bálint éppen a fogas előtt áll, és a sálját akasztja fel. Jobb kezében nejlonzacskót tart. Annára pillant, és elmosolyodik.

– Nem tudtam ellenállni, drágám. Tudom, hogy már a tizedik, de muszáj volt megvennem. Olyan aranyos.

– Hogy hívják?

– Fanninak.

A nő elveszi a zacskót, és eltűnik vele a nappaliban. Onnan kiabál vissza.

– Hol voltál ilyen sokáig?

– Hol lettem volna? Túlóráztam a csellósokkal. Csupa forrófejű, fiatal zenész. Tehetségesek, csak nem szokták meg, hogy egymásra figyeljenek. Pedig ezt másképp nem lehet. A közös zenélés odaadást kíván, akár a szerelmeskedés.

Anna odateszi a férje elé a vacsorát.

– Köszönöm, aranyom. Ez jól fog esni. A te macikád nagyon éhes.

Bálint jóízűen falatozik a pörköltből. Néhány perc alatt elfogyasztja az adagot, és újabb tányérral szed. Anna nem eszik vele. Amikor látja, hogy Bálint hatalmas karéj kenyérral fényesre törli a tányért, tölt neki egy pohár bort. Bálint egy hajtásra megissza. Hátradől a széken, elnyom egy böfögést, és rámosolyog Annára.

– Hogy tetszik az új teknős?

– Nem tetszik. Túl nagy.

– Egy kicsit nagyobb, mint a többi. Épp ezért különleges.

Anna tölt magának egy pohár bort, és fölhajtja.

– Bálint, beszédem van veled.

Távol valahol, talán egy másik panelházban becsap egy ajtót a szél. Megrázkódnak az üveglakok. Hosszú, őszi vihar készül.

– Rendben, szívem. De nagyon fáradt vagyok.

– Miért veszel mindig teknősöket?

Bálint eltolja maga elől a poharat.

– Azt hittem, szereted őket. Amikor az elsőt vettem, elsírtad magad.

– Jólesett, hogy gondoltál rám. Az anyám nevét adtad neki.

– Na igen. Az anyukád nevét.

Anna megint bort tölt magának. Festettszőke, rövid haján végigsimít a tenyerével.

– Bálint, olvastam ma egy furcsa cikket az újságban.

– Örülök, szívem. Miről szól?

– A férfiokról szól.

– Bocsáss meg, szívem. Azt hiszem, úgy is tudunk beszélgetni, hogy közben bemegyek a fürdőszobába. Izzadt vagyok és fáradt.

Bálint feláll az asztaltól, és mentében elkezd kiigombolni az ingét.

– Azokról a férfiokról van benne szó, akik megcsalják a feleségüket.

Bálint leveszi az ingét, és kiigombolja a nadrágját.

– Azt írja a lap, ha egy férfi váratlanul ajándékokkal kedveskedik, megcsalja a feleségét.

A távolban újra bevágja a szél az ablakot. Bálint dühösen megrázza a fejét.

– Mióta itt lakunk, állandóan csapódnak az ablakok. Amit mondasz, az egyébként igaz. Én is hallottam ilyesmiről. De a jó férj egyszerűen azért vesz ajándékot, mert szereti a feleségét.

– Te is ezért veszed a teknősöket?

– Igen.

– Ne vegyél többet. Gyűlölöm őket.

Bálint már alsónadrágban van.

– Rendben, szívem. Ahogy akarod.

– Megcsalsz engem?

Bálint visszafordul az ajtóból. Hitetlenkedve megrázza a fejét.

– Hogy juthat ilyesmi eszedbe? Újra munkát kéne találnod. Itthon ülsz egész nap, és butaságokon gondolkodol.

– Minden nőért egy teknőst veszel nekem?

Bálint elkomorodik.

– Ezt nem szeretem, Anna. Egész nap dolgozom, még hozzá nagyon keményen. A szólamvezetés komoly felelősség. Annyit legalább elvárnék, hogy nyugton hagysz itthon.

– Tudni akarom az igazat.

– Jól van. Ülünk le.

Visszamennek a konyhaasztalhoz, és újra leülnek.

– Figyelj, Anna. Nem csallak meg senkivel, nekem a munkám a szenvedélyem. Csellós vagyok, erre tettem fel az életem. Nem futok nők után. Ha utálsz már a teknősöket, nem veszek többet. Sőt, azt csinálsz velük, amit akarsz. Rendben?

Anna szóttlanul bámulja a férjét. Aztán elkezdenek potyogni a könnyei. Bálint föláll, odamegy hozzá, és gyengéden átöleli.

– Ki vagy készülve, mert sokat vagy egyedül. Azt hittem, jót tesz majd a pihenés, összeszeded magad, és talán újból teherbe esel. Ismertem olyan nőt, aki négy vetélés után szült. De már látom, hogy tévedtem. Te nem vagy itthonülő, neked mindig csinálni kell valamit. Te akkor élsz, ha dolgozhatsz. Nem baj, kismadaram, nincs semmi baj. Rendbe tesszük a dolgokat.

Bálint megvárja, amíg a felesége kisírja magát, megcsókolja a homlokán, és elindul a fürdőszobába. Anna utána fordítja a fejét. Bálint rámosolyog, és becsukja maga után az ajtót. Hamarosan felhangzik a jól ismert dudorászás.

Anna leszedi az asztalt, elmossa az edényeket, és a borosüveget visszaviszi a nappaliba. A bárszekrény mellett áll az ötven literes, zöldes falú akvárium. Anna vizet mer belőle egy zacskóba, és elkezd belepakolni a teknősöket. Magában mindet a nevéen szólítja. Az új teknőst hagyja utoljára. Amikor elkészül, a zacskót beleteszi egy táskába, a táskát egy nehéz bőrönddel együtt kiviszi a folyosóra. Aztán odamegy a fürdőszobához, és bedugja a fejét az ajtón. A férje már kiszállt a zuhany alól, éppen törölközik.

– Hallottam, hogy jött hozzátok egy új fuvolista lány.

– Igen.

– Fanni, igaz?

Bálint a hasát dörzsöli a törölközővel.

– Azt hiszem.

– Délután felhívott a férje. Azt üzeni neked, ne legyél büszke magadra, mert a felesége olcsó kis nő, nem túl válogatós.

Anna becsukja az ajtót. Messze, talán egy másik házban becsap egy ablakot a szél. Akkorát csattan, mintha itt lenne, egészen közel. Mire Bálint az előszobába ér, Anna már nincs a lakásban.

Lennart Mossberg alkotása (Svédország)
olaj, 2002.